ძველ მეტოქეთა მატჩი

კიევი. რესპუბლიკური სტადიონი. 1 ივლისი.

“დინამო” (კიევი) – “დინამო” (თბილისი) 1:1 (0:0).

კიევი: მიხაილოვი, ევსეევი, ოლეფირენკო, ჟურავლიოვი, დემიანენკო, ზავაროვი (გუიგანოვი), ბურიაკი, დუმანსკი, ხლუსი (ბესონოვი), ევტუშენკო, იაკოვენკო.

თბილისი: კუცია, დანელია, ჩივაძე, კერესელიძე (შენგელია), ჟიბა, ჯოხაძე, სვანაძე, სულაქველიძე, ჩქარეული (გოგრიჭიანი), ცაავა, ჟორჟიკაშვილი.

მსაჯი: კ. დორონინი (მოსკოვი).

დუბლიორები – 2:1. თბილისელთაგან ბურთი გაიტანა შენგელიამ.

კიევისა და თბილისის დინამოელთა წლევანდელი ამბები კარგად მოეხსენებათ ფეხბურთის მოყვარულებს. უახლოეს წარსულში უმთავრესად სწორედ ეს გუნდები აძლევდნენ ტონს ჩვენს ფეხბურთს, სწორედ ამ კლუბებში თამაშობდნენ სსრ კავშირის პირველი ნაკრების წამყვანი ფეხბურთელები, კიეველები და თბილისელებიც მრავალგზის იყვნენ საკავშირო თუ საერთაშორისო დიდ შეჯიბრებათა ლაურეატები…

მაგრამ კიევის “დინამომაც” და თბილისის “დინამომაც” წლეულს მნიშვნელოვნად დათმეს პოზიციები და თუ თბილისის გუნდის ასეთი უფერული თამაში საკავშირო თასისა და ჩემპიონატის გათამაშებებში მეტნაკლებად შეიძლება იმით აიხსნას, რომ გუნდიდან ერთბაშად წავიდა გამოცდილ, წამყვან ფეხბურთელთა მთელი წყება, კიეველთა ასეთი რეგრესი ძნელი ასახსნელია. გუნდის ძირითად შემადგენლობაში არსებითი ცვლილებები არ მომხდარა და თუ მხოლოდ უფროსი მწვრთნელის ვ. ლობანოვსკის წასვლამ გამოიწვია უკრაინის საუკეთესო გუნდის ეს უჩვეულო ადგილი სატურნირო ცხრილში, მარცხი ტაშკენტში 0:3, ხარკოვში – 0:2 და სხვა მისთანანი, ეს მაინცდამაინც ვერაა შექმნილი მდგომარეობის დამაჯერებელი, მთლად გასაგები ახსნა.

მაგრამ, ამ მატჩის დღისთვის, ე.ი. მე–16 ტურისთვის კიეველები საგრძნობლად დაუახლოვდნენ ლიდერთა ჯგუფს, თბილისელები კი ჯერ კიდევ იქ იმყოფებიან, სადაც მათი “საშტატო ადგილი” დიდი ხანია აღარაა.

და, ყოველივე ამის მიუხედავად, ძველი მეტოქეების მატჩი პირველი წრის ფინიშზე დიდი ინტერესს იწვევდა, მისი შედეგით დიდად დაინტერესებული იყო ორივე მხარე.

როგორც მასპინძლებს, ისე სტუმრებს აკლდათ რამდენიმე წამყვანი მოთამაშე (ბლოხინი, ბალტაჩა, ბესონოვი, გუცაევი, შენგელია და სხვ.), მათგან მხოლოდ ბესონოვი და შენგელია გამოვიდნენ მინდორზე შეხვედრის მეორე ნახევარში. თამაშის დასაწყისში ტემპი არ იყო მაღალი, იგრძნობოდა გარკვეული ნერვიულობა, სიფრთხილეც, მაგრამ მეტოქეთა ტაქტიკური ჩანაფიქრი თავიდანვე ნათლად გამოიკვეთა: კიეველები თამაშობდნენ კოლექტიურად, ტაქტიკური კომბინაციებით, წინა ხაზების მოთამაშეები, ფორვარდები ხშირად იხსნებოდნენ და ეძებდნენ თავისუფალ ადგილს, გადაცემასაც დაუყოვნებლივ ღებულობდნენ, თბილისელებმა კი ამჯობინეს ინდივიდუალური გარღვევები, ბურთს ისინი ზედმეტად ატარებდნენ, ღიად დარჩენილი ფეხბურთელი იშვიათად და ისიც მხოლოდ ბოლო მომენტში თუ ღებულობდა გადაცემას. მაგრამ ასეთ შემთხვევებში მასპინძელთა მცველებს, როგორ წესი, საფუძვლიანად ჰქონდათ გამაგრებული ყველა პოზიცია.

შუა ტაიმიდან გამოიკვეთა კიეველთა საგრძნობი უპირატესობა, რამდენიმეჯერ მოსინჯეს მეკარე კუციას მზადყოფნა ოლეფირენკომ, იაკოვენკომ, ხლუსმა, ბურიაკმა – თბილისელთა კარის დარაჯი მუდამ თავის ადგილზე იყო. ორიოდე სახიფათო მომენტი შექმნეს სტუმრებმაც.

შესვენების შემდეგ კიეველებმა ხლუსის ნაცვლად მინდორზე გამოიყვანეს ბესონოვი და მათი იერიშებიც მაშინვე მკვეთრად გამწვავდა. მასპინძლები სულ უფრო და უფრო აძლიერებდნენ შეტევას. თბილისელთა მცველები და მეკარე სულ უფრო მეტ დატვირთვას განიცდიდნენ და ყველაფერი ეს იმით დამთავრდა, რომ 64–ე წუთზე საჯარიმო მოედანზე სწრაფად გასული ზავაროვის შესაჩერებლად წესის დარღვევა მოუხდა ჩივაძეს. დაინიშნა პენალტი, ბურიაკმა ზუსტად დაარტყა – 1:0.

თითქოს მაინცდამაინც ამ გოლის მიღებას უცდიდნენო, თბილისელებმა დაუყოვნებლივ და საფუძვლიანად შეცვალეს თამაშის მანერა. ამაში, უდავოდ თავისი წვლილი შეიტანა შენგელიამ, რომელიც პარტნიორების მსგავსად დიდ ხანს არ ატარებდა ბურთს და განუწყვეტლივ მოძრაობდა კიეველთა კარის სიახლოვეს. ყველაფერი ის, რაც მცირე ხნის წინ თბილისელთა ნახევარზე ხდებოდა, ახლა მასპინძელთა ხვედრი გახდა. რა თქმა უნდა, ასე კომბინაციურად, მძლავრი იერიშებით და ბურთის დროული გადაცემებით თბილისელებს ადრევე შეეძლოთ თამაში, მაგრამ “სჯობს გვიან, ვიდრე

არასდროს". ბოლო 20 წუთი კიევის "დინამოს" კარი თბილისელთა განუწყვეტელი შტურმის ობიექტი აღმოჩნდა. მოპირდაპირის უშუალო იერიშებში აქტიურად მონაწილეობდა თითქმის ყველა თბილისელი ფეხბურთელი. თამაშის დამთავრებამდე სულ უფრო და უფრო მცირე დრო რჩებოდა, დაიწყო მატჩის ბოლო, 90–ე წუთი, სწორედ ამ უმძიმესი "ცაიტნოტის" დროს იხსნა მდგომარეობა სულაქველიძემ: იგი თამამად ჩაება თავდამსხმელთა იერიშში და საპასუხო გოლიც გაიტანა – 1:0.

არ შევცდებით თუ ვიტყვით, რომ ძნელ მეტოქესთან, მის მინდორზე ჩატარებულ ამ მეტად საპასუხისმგებლო მატჩის ბოლო 20 წუთის მანძილზე თბილისის დინამოელებმა მეტად რთულ ვითარებაში გამოავლინეს თავიანთი პოტენციური შესაძლებლობანი. რა თქმა უნდა, სწორედ ასეთი შემართებით და ენერგიით უნდა ეთამაშათ მათ დასაწყისიდანვე, არ მიეცათ მეტოქისთვის ინიციატივის ხელში აღების საშუალება. მაშინ ალბათ შეიძლებოდა 2 ქულაზე ფიქრიც. ჩვენს გუნდს კი, როგორც ცნობილია, კიევში არ გაუმარჯვია 1953 წლის შემდეგ…

რ. ქორიძე.
"ლელო", 3 ივლისი, 1983 წ.